

Warszawa, dnia 3 września 2021 r.

Sygn. akt VI Ka 435/20

WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

protokolant: protokolant sądowy – stażysta Ilona Kancik

przy udziale prokuratora Iwony Zielińskiej

po rozpoznaniu dnia 3 września 2021 r.

sprawy J. D., syna D. i A., ur. (...) w K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 279 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

z dnia 20 stycznia 2020 r. sygn. akt III K 620/19

wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od opłaty za II instancję oraz pozostałych kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 435/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu			

<i>pierwszej instancji</i>	
wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 20 stycznia 2020r. Sygn. akt III K 620/19	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
0.1.1.3. Granice zaskarżenia	
0.1.1.3.1. Kierunek i	

zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej		

	podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.1.1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	Zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.1.2.1. Ustalenie faktów					
0.1.2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		J. D.	Oskarżony jest osobą wielokrotnie karaną;	Informacja z KRK	623-625
2.		J. D.	Oskarżony nie wykazał stałych opodatkowanych dochodów w 2019r. ;	Informacja o dochodach z systemu teleinformatycznego	613
0.1.2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.					
0.1.2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.			
1.	Informacja z KRK	dokument wystawiony w punkcie informacyjnym Krajowego Rejestru Karnego przy Sądzie Okręgowym, nie wzbudza zastrzeżeń odnośnie formy sporządzenia i wartości merytorycznej;			
2.	Informacja o dochodach z systemu teleinformatycznego	dokument sporządzony przez uprawniony podmiot potwierdza, że oskarżony nie uzyskał stałego dochodu w 2019r.;			

<p>0.1.2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.</p>	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
	<p>Naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 4 kpk i art. 7 kpk poprzez nieobiektywne i z przekroczeniem granic swobodnej</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>oceny dowodów, a przez to niesprawiedliwe przyjęcie, że w stosunku do J. D. zachodzą przesłanki do wymierzenia mu kary 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego, a w szczególności tego, że szkoda de facto nie wystąpiła, że oskarżony od samego początku nie kwestionował swojej winy i wyraził skruchę, że w miejscu zamieszkania ma pozytywną opinię kuratora sądowego, winno skutkować wymierzeniem mu kary pozbawienia wolności znacznie łagodniejszej.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			

Wbrew temu co twierdzi obrońca orzeczona kara pozbawienia wolności i kara grzywny uwzględniają dyrektywy wskazane w art. 53 k.k. i Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, aby uznać, że Sąd Rejonowy oceniając dowody mające wpływ na wymiar kary, naruszył przepisy art. 4 kpk i 7 kpk. W ocenie Sądu Okręgowego wymierzona wobec oskarżonego kara stanowi dolegliwość współmierną do popełnionego przez oskarżonego czynu.

Słuszne są rozważania Sądu I Instancji w kwestii znacznego stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego ze względu na znaczną wartość skradzionego

samochodu i
okoliczności
popelnienia tego
przestępstwa,
które wskazują
na działanie z
premedytacją w
sposób
zaplanowany.

Przy
oskarżonym
oraz w
samochodzie,
którym się
poruszał
znaleziono
specjalistyczne
narzędzia
służące do
pokonywania
zabezpieczeń
przy kradzieży
samochodów tj.
urządzenie
elektroniczne
służące do
zakłócania
sygnału (...),
kluczyk z
pilotem, który
otwierał
skradziony
samochod marki
L. (...) oraz
skrzynkę z
kluczami i
rękawiczki
lateksowe.

Rację ma
obrońca, że
oskarżony J.
D. składając
wyjaśnienia nie
umniejszał
swojej roli w
zdarzeniu,
przyznał się
do winy i
nie utrudniał

postępowania
karnego w tej
sprawie. Tym
niemniej
powyższą
okoliczność Sąd
Rejonowy
prawidłowo
uwzględnił przy
wymiarze kary
jako okoliczność
łagodzącą.
Natomiast nie
ma racji
obrońca, że
oskarżony
wyraził skruchę i
żał oraz szczerze
żałował swojego
postępowania.
Analiza
wyjaśnień
oskarżonego nie
potwierdza aby
na jakimkolwiek
etapie
postępowania
oskarżony
okazał skruchę
czy żał z powodu
popelnienia tego
czynu.
Oskarżony
przyznał się, że
dokonał
kradzieży
samochodu
marki L., ale
twierdził, że
zrobił to sam
bez udziału B.
K., który razem
z nim został
zatrzymany
bezpośrednio po
dokonaniu
kradzieży i
zaparkowaniu
skradzionego
pojazdu na

parkingu niestrzeżonym, który był obserwowany przez funkcjonariuszy policji. W toku wyjaśnień złożonych na policji, przed prokuratorem oraz na rozprawie oskarżony nie okazał skruchy czy żalu, a zatem argumentacja obrońcy, że Sąd Rejonowy nie dokonał prawidłowej analizy materiału dowodowego jest chybiona. Oprócz przyznania się do winy, nie ma w tej sprawie innych okoliczności łagodzących, które Sąd Rejonowy powinien był uwzględnić.

Wbrew argumentom skarżącego taką okolicznością nie jest brak wyrządzonej tym występkiem szkody, albowiem pojazd został odzyskany dzięki sprawnej akcji funkcjonariuszy

policji, którzy dokonali zatrzymania oskarżonego i odzyskali skradziony pojazd bezpośrednio po dokonaniu zabronionego czynu. Rację ma zatem Sąd Rejonowy, że tylko działanie funkcjonariuszy policji zapobiegło utracie mienia przez pokrzywdzonego. Oskarżony J. D. w żaden sposób nie przyczynił się do tego, że pokrzywdzony nie odniósł szkody majątkowej, skoro to policja odzyskała skradziony pojazd.

Sąd Odwoławczy nie podziela także zarzutu nieuwzględnienia przez Sąd Rejonowy opinii kuratora o oskarżonym. Sąd I instancji miał na uwadze wyniki pozytywnego wywiadu kuratora sądowego, w szczególności jego sytuację

rodziną i
opiekę nad
matką oraz
siostrą. Tym
niemniej z
wywiadu
środowiskowego
(k.519) wynika,
że oskarżony
pozostaje pod
dozorem
kuratora
sądowego ze
względu na
prawomocne
skazanie na karę
pozbawienia
wolności z
warunkowym
zawieszeniem za
czyn z art.
279 § 1 k.k.,
a w przeszłości
był już karany
za przestępstwa
popelnione na
terenie
Holandii, co
potwierdzają
dane z KRK.
Ponadto w
2019r. był
tymczasowo
aresztowany do
sprawy III Kp
413/19 m.in. za
posiadanie 1075
tabletek ekstazy
i paserstwo,
a także były
wobec niego
prowadzone
inne
postępowania
karne. Wbrew
zatem
argumentom
skarżącego
wywiad
środowiskowy

nie jest w pełni
pozytywny, gdyż
wskazuje na
nieprzestrzeganie
przez
oskarżonego
porządku
prawnego.
Zarzut obraży
przepisów
postępowania tj.
art. 4 kpk i art.
7 kpk poprzez
nieobiektywną i
przekraczającą
granice
swobodnej
oceny dowodów,
okazał się
niezasadny. Sąd
Rejonowy ocenił
wszystkie
dowody we
wzajemnym ich
powiązaniu oraz
prawidłowo
wskazał na
okoliczności
łagodzące i
obciążające przy
wymiarze kary.

W ocenie Sądu
Okręgowego
kara roku i 4
miesiące
pozbawienia
wolności oraz
kara 200 stawek
dziennych
grzywny w
kwocie po 30 zł
za przestępstwo
kradzieży z
włamaniem
samochodu
marki L. (...)
o wartości 180
000 zł ,
w kontekście

poczynionych przez Sąd I instancji, ustaleń faktycznych, jak również faktu wielokrotnej karalności oskarżonego w tym również za przestępstwa przeciwko mieniu, nie jawi się jako kara rażąco niewspółmiernie surowa.

Analiza między innymi informacji o osobie z krajowego rejestru karnego – k.623-625, prowadzi do przekonania, że przypisany oskarżonemu występki nie był odosobnionym incydentem w jego życiu, o czym m.in. świadczy też fakt trzykrotnego skazania w tym także za przestępstwo usiłowania kradzieży z włamaniem. Wskazać należy, że tego przestępstwa oskarżony dopuścił się w trakcie okresu próby orzeczonego

wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku w sprawie II K 205/17 za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk, a zatem w pełni usprawiedliwiony był pogląd Sądu meriti o braku przesłanek do postawienia wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Oskarżony nie wyciągnął zatem żadnych wniosków z tego skazania, skoro po upływie zaledwie półtora miesiąca popełnił przestępstwo kradzieży z włamaniem luksusowego pojazdu. Orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania okazała się nieskuteczna. Wobec czego nie ma podstaw do wysnucia wobec niego pozytywnej

prognozy na przyszłość, warunkującej złagodzenie wymierzonej kary pozbawienia wolności.

Sąd orzekający należycie rozważył dyrektywy wymiaru kary, o których mowa w art. 53 k.k. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego Sąd Rejonowy słusznie uwzględnił zamiar, motyw, którym kierował się sprawca, rozmiar grożącej szkody, sposób oraz skutki działania oskarżonego.

Nadto we właściwy sposób przeanalizował sytuację oskarżonego i wziął pod uwagę tak okoliczności zaostorzające jak i łagodzące karę. Trudno dopatrzeć się w sytuacji procesowej oskarżonego innych

okoliczności łagodzących niż przyznanie się do winy. W ocenie Sądu Okręgowego taką okolicznością łagodzącą nie jest sposób życia przed popełnieniem przestępstwa ani zachowanie się po jego popełnieniu. Wskazać należy, że oskarżony po popełnieniu przestępstwa w tej sprawie został prawomocnie skazany za przestępstwa innego rodzaju tj. z art. 62 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 276 kk i art. 65 § 1 kks na karę łączną 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności (k.625). Prognoza penitencjarna kształtuje się więc negatywnie z uwagi na kolejne skazania za przestępstwa. Ocena zachowania i postawy oskarżonego przez Sąd I instancji jest

zatem całkowicie
słuszna i
zasługuje na
aprobatę w
instancji
odwoławczej.
Niewątpliwie
brak
zaprzestania
naruszania
porządku
prawnego
pomimo dwóch
wyroków
skazujących,
które zapadły
przed datą
popelnienia
przez
oskarżonego
przestępstwa w
tej sprawie,
nie świadczy
o postępach w
procesie
resocjalizacji i
nie jest żadną
okolicznością
przemawiającą
za złagodzeniem
kary, lecz
świadczy to
o demoralizacji
oskarżonego.
Trudno taką
postawę
oskarżonego
premiować w
postaci
łagodzenia kary
i wymierzenia
kary mieszanej
na podstawie
art. 37b, która
zdaniem Sądu
Okręgowego nie
spełni swojej
funkcji
zapobiegawczej.

W przypadku oskarżonego J. D. prognoza kryminologiczna w kontekście dotychczasowej linii jego życia przy trzech wyrokach skazujących za różnego rodzaju przestępstwa nie może być pozytywna. Mając na uwadze wcześniejszą karalność oskarżonego, to postawa oskarżonego jednak nie wskazuje, by mogły zostać osiągnięte cele kary przy złagodzeniu kary pozbawienia wolności bądź wymierzeniu kary mieszanej.

Dokonując wyboru wymiaru kary sąd musi mieć w polu widzenia kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, a zatem względy prewencji ogólnej oraz względy wychowawcze jakie kara ma osiągnąć wobec sprawcy. Wbrew

argumentom
skarżącego
przeproszenie
pokrzywdzonych
oraz okazana
skrucha i żal, nie
mają
decydującego
znaczenia, skoro
obowiązkiem
sądu jest
orzeczenie kary
w taki sposób,
by uzyskać efekt
tzw. trafnej
reakcji - in
concreto
dyscyplinarnej.
Dla osiągnięcia
tego efektu
koniecznym jest
uwzględnienie
wszystkich
dyrektyw
wymiaru kary -
prewencji
generalnej,
prewencji
indywidualnej,
stopnia
społecznej
szkodliwości i
stopnia winy,
które mają
jednakową
rangę. Stopień
winy w tym
układzie,
stanowi sui
generis
nieprzekraczalną
granice dla
dolegliwości
wymierzonej
kary, na który
wpływają
wszelkie
okoliczności,
które decydują o
zakresie

swobody
sprawcy w
wyborze i
realizacji
zachowania
zgodnego z
prawem” (vide
wyrok SN z dnia
5 marca 2019r. II
DSI 13/18).

Kontrola
instancyjna
zaskarżonego
orzeczenia nie
wykazała zatem,
aby istniała
potrzeba zmiany
wyroku Sądu
Rejonowego.
Wielokrotne
naruszenie
porządku
prawnego winno
spotkać się z
odpowiednią
reakcją po
stronie organów
wymiaru
sprawiedliwości.
Kara musi być na
tyle dolegliwa,
aby stanowić
wystarczającą
przestrożę na
przyszłość dla
sprawcy i przez
to zapobiec jego
powrotowi na
drogę
przestępstwa, a
ponadto czynić
zadość zasadzie
prewencji
ogólnej, która
związana jest z
potrzebą
oddziaływania
poprzez wymiar
kary na całe

<p>społeczeństwo. Kara wymierzona wyrokiem Sądu Rejonowego uwzględnia wyżej wymienione okoliczności.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności znacznie łagodniejszej,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do złagodzenia kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze roku i 4 miesięcy, dokonując bowiem oceny zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że analiza</p>		

zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego
wskazuje, iż
wymiar kary
pozbawienia
wolności
poprzedzony
został ze strony
Sądu I instancji
właściwą oceną i
uwzględnieniem
wszystkich
okoliczności
mających wpływ
na jej
intensywność
(art. 53 kk).
Przekonuje o
tym
argumentacja
przytoczona - na
ten temat -
w uzasadnieniu
zaskarżonego
orzeczenia, którą
należało, jako
słuszną,
podzielić. Tak
wymierzona
kara
pozbawienia
wolności jest
więc
sprawiedliwą,
należy też
realizuje
ustawowe jej
cele, tak w
zakresie
oddziaływania
na sprawcę jak
i kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa i
w żadnym
zakresie nie
może być uznana

za rażąco
niewspółmiernie
surową w
rozumieniu art.
438 pkt 4 k.p.k.

Wymierzona
kara
pozbawienia
wolności
zdaniem Sądu
Okręgowego
stanowią trafną
represję karną,
uwzględniając
postawę
sprawcy, jego
właściwości i
warunki
osobiste. Wbrew
argumentom
skarżącego
przyznanie się
do winy, chociaż
stanowi
okoliczność
łagodzącą, to
jednak nie
niweluje
znacznego
stopnia winy
i społecznej
szkodliwości
przypisanego
czynu. Zdaniem
Sądu wszystkie
okoliczności
mające wpływ
na wymiar kary
zostały należycie
przez Sąd
Rejonowy
ocenione i wzięte
pod uwagę,
skoro Sąd
zastosował
wobec
oskarżonego
karę
pozbawienia

wolności
plasującą się
bliżej dolnych
granic
zagrożenia
ustawowego. W
ocenie Sądu
Okręgowego
orzeczonej
wobec
oskarżonego
kary roku i 4
miesiący
pozbawienia
wolności za
zaplanowaną
kradzież z
włamaniem
samochodu
osobowego
wartości 180
000 zł, nie
można uznać za
rażąco
niewspółmiernie
surową, skoro
czyn tego
rodzaju
zagrożony jest
karą
pozbawienia
wolności od roku
do lat 10.

Brak podstaw
do złagodzenia
wymiaru kary
pozbawienia
wolności i
wymierzenia
kary w
najniższym
ustawowym
wymiarze z
uwagi na istotne
okoliczności
obciążające w
postaci
wielokrotnej
karalności w tym

	za przestępstwo tego samego rodzaju.	
OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
	Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.1.5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3. 1	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1.wyrok utrzymany w mocy w zakresie kary		
	Zwiążle o powodach utrzymania w mocy.	

Sąd Okręgowy uznał, że w tych okolicznościach kara roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności będzie odpowiednia do wagi czynu, stopnia zawinienia oraz jest zgodna z dyrektywami wymiaru kary. Sąd Odwoławczy podziela bowiem rozważania dokonane przez Sąd Rejonowy, które zdecydowały o wyborze takiej wysokości kary pozbawienia wolności jako kary adekwatnej, a jej wymiar wynika z wcześniejszych skazań oskarżonego. Niewątpliwie w przypadku oskarżonego aby kara odniosła swój cel prewencyjny i wychowawczy, musi być dolegliwa i odczuwalna przez oskarżonego, który nie wyciągnął żadnych wniosków z wcześniejszych skazań. Wbrew

twierdzeniom
apelującego kary
jednostkowe są
w pełni
adekwatne
zarówno do
społecznego
niebezpieczeństwa
każdego czynu,
jak i do
właściwości
osobistych
podsądnego. Z
pewnością
zastosowana
reakcja karna
nie razi
surowością i
nie przekracza
stopnia winy, a
jej wymierzenie
poprzedzone
zostało,
dokonaną przez
Sąd Rejonowy,
właściwą oceną i
uwzględnieniem
wszystkich
okoliczności
mających wpływ
na jej
intensywność.
Przekonuje o
tym
argumentacja
przytoczona - na
ten temat -
w uzasadnieniu
zaskarżonego
orzeczenia, którą
należało uznać
za trafną.
Stopień
społecznej
szkodliwości
czynu
przypisanego
oskarżonemu
jest wysoki.
Oskarżony

dopuścił się
zaplanowanej
wcześniej
kradzieży z
włamaniem
samochodu
osobowego o
znacznej
wartości, mimo
pełnej
świadomości
następstw
takiego czynu.

Wbrew
zarzutom
skarżącego za
złagodzeniem
kary nie
przemawia
odmienna ocena
dowodów
ujawnionych w
tej sprawie czy
względ na
prewencję
indywidualną
oraz prognoza
penitencjarna i
społeczno –
kryminologiczna.

Fakt tożsamości
podejmowanych
przez
oskarżonego
zachowań
przestępczych
świadczy o
utrwalonej
tendencji do
wchodzenia w
konflikt z
prawem i
znacznym
stopniu
demoralizacji
oskarżonego.
Nawet
przyznanie się

do winy i
nieutrudnianie
postępowania
karnego, nie
niweluje
demoralizacji ,
ani nie stanowi
przeciwwagi dla
ciężaru
popelnionego
przestępstwa.

Oдноśnie więc
zarzutu
nieuwzględnienia
przez Sąd I
instancji
istotnych w
sprawie
okoliczności
łagodzących tj.
okazanej
skruchy i żalu ,
a także braku
wyrządzonej
szkody i postawy
oskarżonego po
popelnieniu
występku, należy
uznać te zarzuty
za chybione.
Oskarżony nie
okazał bowiem
skruchy i nie
żałował
popelnienia
czynu, a pojazd
został odzyskany
dzięki sprawnej
akcji
funkcjonariuszy
policji.
Oskarżony w
żaden sposób nie
przyczynił się
do odzyskania
pojazdu i
naprawieniu
szkody. Postawa
oskarżonego po

popelnieniu
przestępstwa nie
zasługuje na
szczególne
uwzględnienie,
skoro oprócz
przyznania się
do winy
oskarżony nie
ujawnił organom
ścigania żadnych
informacji
dotyczących
osób
uczestniczących
w popelnieniu
tego
przestępstwa
oraz istotnych
okoliczności jego
popelnienia.

W kwestii
prognozy
kryminologicznej
tutejszy Sąd
przychyla się do
stanowiska Sądu
Rejonowego, iż
biorąc pod
uwagę
dotychczasowy
sposób życia
oskarżonego nie
sposób było
przyjąć skrajnie
pozytywnej
prognozy
kryminologicznej.
W chwili obecnej
trudno ocenić
na ile wytrwale
oskarżony
deklaruje
zmianę swojej
postawy i czy
będzie
przestrzegał
porządku

<p>prawnego w przyszłości.</p> <p>Z powyższych względów Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw do złagodzenia kary pozbawienia wolności, która została wymierzona w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Rozstrzygnięcie to jest wyważone i należyście uwzględnia wszelkie okoliczności, rzutujące na wymiar kary, czemu Sąd dał wyraz w pisemnych motywach orzeczenia.</p>		
<p>0.1.5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.3.1. 1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany.</p>		
<p>0.1.5.3. Uchylenie</p>		

wyroku sądu pierwszej instancji			
0.1.5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
	Zwiążle o powodach uchylenia.		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
	Zwiążle o powodach uchylenia.		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
	Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
	Zwięźle o powodach uchylenia.		
0.1.5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.1.5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności.	
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku		Przytoczyć okoliczności.	
Brak numeracji		Wobec braku uzyskiwania stałych dochodów przez oskarżonego, zachodzą przesłanki do zwolnienia oskarżonego od opłaty za II instancję oraz	

	wydatków za postępowanie odwoławcze.	
7. PODPIS		